

АДАПТИВНИЙ СПОРТ

Поняття «адаптивний спорт» відноситься до виду спорту, який призначений для людей з обмеженими фізичними, розумовими або сенсорними можливостями. Його основна мета полягає в тому, щоб дати можливість людям з різними видами і ступенями інвалідності брати участь у спортивних змаганнях, покращуючи тим самим їх фізичне здоров'я, самоповагу, соціальну взаємодію та загальний стан життя.

Характерні напрямки адаптивного спорту включають:

1. Легка атлетика для осіб з інвалідністю. Цей напрямок включає в себе різні види змагань, такі як біг, стрибки та метання, призначені для спортсменів з різними видами і ступенями інвалідності.

2. Плавання. Плавання в адаптивному спорті може бути різним за видами інвалідності та включає в себе різні дистанції та стилі плавання.

3. Баскетбол на візках. Цей вид спорту призначений для осіб з обмеженою рухливістю нижніх кінцівок і відбувається на спеціально адаптованих візках.

4. Теніс. Адаптивний теніс також відкритий для людей з різними видами інвалідності і може включати в себе змагання на відкритому повітрі або в закритих приміщеннях.

5. Гірськолижний спорт. Це адаптовані версії лижних видів спорту для людей з різними видами інвалідності, які можуть використовувати спеціальні обладнання або допоміжних інструкторів.

6. Адаптивний велоспорт. Велосипедні змагання адаптовані для спортсменів з різними видами інвалідності, які можуть використовувати спеціальні велосипеди або адаптивне обладнання.

Адаптивний спорт виник у другій половині 20 століття як відповідь на потреби в спортивних змаганнях для людей з обмеженими фізичними можливостями. Одним із перших важливих кроків у розвитку адаптивного спорту було створення реабілітаційних програм для військових ветеранів із пораненнями, отриманими під час Другої світової війни. У цих програмах ветерани могли займатися різними видами фізичної активності для покращення фізичного стану та реінтеграції в суспільство.

Подальший розвиток адаптивного спорту був зумовлений зростанням інтересу до включення людей з інвалідністю в активний

спосіб життя та діяльність. Організації, такі як Міжнародний комітет параолімпійського спорту (IPC), були створені для координації та розвитку адаптивного спорту на міжнародному рівні.

Перші параолімпійські ігри відбулися в Римі, Італія, у 1960 році (з 18 по 25 вересня). У змаганнях взяли участь 400 спортсменів з 23 країн світу. Учасники представляли спортсменів з різними видами і ступенями інвалідності. У перших Параолімпійських іграх змагалися учасники у восьми видів спорту: легка атлетика, плавання, баскетбол на візках, бадмінтон, боулінг, стрільба, панч-першн і фехтування. Серед учасників були видатні спортсмени, такі як американець Джессі Оуенс, відомий своїми досягненнями у легкій атлетиці, та італієць Лудовіко Маріані, який став одним з організаторів перших Параолімпійських ігор. Перші Параолімпійські ігри мали своє символічне значення. Колізей у Римі був вибраний як місце відкриття та закриття ігор, а саме відкриття відбулося в ніч перед змаганнями. Це був важливий момент, який підкреслив значення та універсальність Параолімпійських ігор. Перші Параолімпійські ігри в Римі були великим успіхом, який підтримали як учасники, так і глядачі. Ці ігри відкрили двері для подальшого розвитку адаптивного спорту та параолімпійського руху в цілому. І відтоді, з 1960 року, параолімпійські ігри проводяться через кожні чотири роки на зразок літніх та зимових олімпійських ігор. Ці ігри відіграли ключову роль у просуванні адаптивного спорту та підвищенні його престижу в світі.